

C262 – SLAN15

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

30 mei 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

SUBCOMMISSIE VOOR LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over landbouwopleiding en naschoolse vorming	1
Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de uitspraken van de minister-president betreffende het blokstarten bij Brabantse trekpaarden	3
Met redenen omklede moties	8
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het promoten van lokaal geproduceerde streekproducten	9
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de stand van zaken met betrekking tot de productie van biobrandstoffen	12
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de productiekosten in de eiersector	15

Waarnemend voorzitter: de heer Frans Wymeersch

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over landbouwopleiding en naschoolse vorming

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, vanuit mijn beroepsverleden heb ik nogal wat aandacht voor het onderwijs, en meer in het bijzonder voor het agrarisch onderwijs. In het regeerakkoord lezen we dat deze regering 'toekomstperspectief aan de landbouw wil geven, met kansen voor jongeren met het oog op duurzame landbouw'. De toekomst van de landbouw wordt in sterke mate bepaald door de opleiding, de voortdurende professionalisering en innovatie. Mijnheer de minister-president, we weten dat u hieraan veel waarde hecht.

Dit werkjaar heeft de minister van Landbouw bijzondere aandacht voor starters en werd een intense dialoog opgestart met jongeren. Ook het landbouwonderwijs wordt nadrukkelijk bij dit project betrokken. 'Zeg het aan het beleid' is een project voor secundaire land- en tuinbouwscholen en land- en tuinbouwhogescholen. Laatstjaarsleerlingen en -studenten kunnen zeggen wat ze denken over agrarisch onderwijs en hun mening formuleren over hun toekomstvisie op landbouw.

Niet alleen een degelijke schoolse opleiding volstaat. Ook in de land- en tuinbouw moet men 'levenslang leren'. De naschoolse landbouwvorming heeft al jaren een stevige traditie als motor van innovatie.

Mijnheer de minister-president, wat zijn de krachtlijnen die naar voren komen bij de bevraging van de studenten in de landbouwscholen? Hoe heeft het beleid hierop geantwoord? Op welke wijze kan de minister van Landbouw, samen met de minister van Onderwijs, initiatieven nemen om in te gaan op de noden van het agrarisch onderwijs? Ik denk daarbij aan de problematiek van de praktijkinfrastructuur en de stages? Hebt u dit jaar bijkomende plannen voor de naschoolse vorming? Welke inspanningen worden geleverd in de naschoolse landbouwvorming om gebruik te maken van vernieuwde

vormingsmethoden? U weet ook dat de navorming heel belangrijk is voor de agrarische sector.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, de naschoolse vorming is een zeer belangrijk onderdeel bij de land- en tuinbouw. Bij mijn vorige werkgever heb ik onder andere te maken gehad met naschoolse vorming. Ik heb toen vastgesteld dat er een praktisch probleem is. Er zijn verschillende types van B-cursussen. Vorig jaar werden daarin wijzigingen aangebracht.

Ik kan er nog enigszins begrip voor opbrengen dat eerst wordt gestart met het algemene gedeelte. Die cursussen kunnen alleen worden gevolgd in een naschoolse cyclus. De student moet ouder zijn dan 18 jaar. Als iemand laat in het jaar verjaart, kan hij niet met die cursus beginnen. Is het niet mogelijk de onderdelen in een andere volgorde af te werken? Uit ervaring blijkt dat mensen de cursus pas volgen als ze de stof effectief nodig hebben en met een overname willen starten. Kunt u nagaan of een andere opeenvolging haalbaar is?

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik neem me voor om in de loop van oktober 2006, op het moment dat de bevraging achter de rug is, de zaak grondig in de commissie te bespreken. Zodra de synthesenota volledig klaar is, zal ik ze aan de commissie bezorgen. Ze kan een interessante voedingsbodem zijn voor het beleid dat we samen vorm trachten te geven.

De studenten van het laatste jaar middelbaar landbouwonderwijs en hun leerkrachten konden kiezen uit zeven verschillende thema's. Achteraf is gebleken dat bepaalde thema's elkaar overlaptten. De onderwerpen zijn: Onderwijs en vorming, Landbouwproductierechten, Innovatie en verbreding, Bedrijfsovernames, Financiële aspecten bij bedrijfsovername, Sociale aspecten bij bedrijfsovername, Rechtszekerheid bij bedrijfsovername op het vlak van milieu en ruimtelijke ordening. Twaalf landbouwscholen nemen deel aan het project. Het gespreksthema waar het meeste vraag naar is, is de bedrijfsovername en de verschillende aspecten die daarmee samenhangen. Er gaat veel aandacht naar

rechtszekerheid en financiële haalbaarheid bij bedrijfs-overnames.

Bij de bespreking over de overnames werden een aantal suggesties of opmerkingen gemaakt. In een volgende fase kunnen we daar uitgebreider op ingaan. Ik zal enkele voorbeelden geven. Zo is er vraag tot het betoelagen van een objectieve 'consultancy' bij overname. Bij een overname is er nood aan een objectieve derde, die de waarde, de reële financiële en juridische toestand van de over te nemen bedrijfszetel zou kunnen vaststellen. De huidige adviesverlening voldoet niet volledig aan de verwachtingen. Er is ook vraag naar langlopende vergunningen – 'loopbaanvergunningen' – bij de overname. Dat behoeft weinig commentaar.

Verder is er de vraag naar minder administratie: het herleiden van de aangiften in verband met MTR, Mestbank, Sanitel en NIS tot één aangifte, meer advies in plaats van controle, meer ondersteuning door de administratie. Ten slotte is er ook de problematiek van de productierechten. Vooral jonge kandidaat-overnemers of kandidaat-bedrijfsleiders vragen dat er een mogelijkheid zou zijn tot uitbreiden.

Ook met betrekking tot het landbouwonderwijs werden een aantal suggesties gedaan. Zo werd gevraagd naar middelen, materiaal en investeringen in de scholen. De betrokkenen hebben het gevoel dat ze tussen twee stoelen zitten: de bevoegdheid landbouw, die onrechtstreeks betrekking heeft op het landbouwonderwijs, en de algemene extra middelen voor BSO en TSO, denken we maar aan de investeringen in onder meer machines door minister van Onderwijs, Frank Vandenbroucke.

Ook wordt gevraagd naar een meer positieve benadering van de land- en tuinbouwsector waardoor het aantal leerlingen kan verhogen, en naar het reglementair kader van buitenlandse stages. De meeste landbouwscholen willen de leerlingen de kans geven om in het buitenland ervaring op te doen. Het is interessant om ervaring op te doen in Frankrijk, Canada, Australië of Nederland, want landbouw wordt er soms anders bedreven dan hier. Er wordt gevraagd om wat omkadering, en wellicht ook wat steun, te verlenen bij de spontane initiatieven van de scholen. Ook wordt een vergoeding gevraagd voor landbouwers die het bedrijf openstellen voor de scholen, in groep of individueel.

Het is de bedoeling dat dit alles wordt opgenomen in het achtergronddocument, een voortschrijdend document dat als basis zal dienen bij het nadenken over beleidsvoorstellen tijdens de beleidsdag die wellicht eind september of begin oktober zal plaatsvinden. De verschillende administraties worden nu aan het werk gezet om de documenten te verwerken.

U vroeg ook welke initiatieven ik samen met de minister

van Onderwijs zal nemen om in te gaan op de noden van het agrarisch onderwijs en meer bepaald inzake de praktijkinfrastructuur en de stages. Het is de bedoeling om in het najaar samen met minister Vandenbroucke het overleg op te starten en om te bekijken welke vernieuwingen mogelijk en haalbaar zijn. We zullen minstens de structuur en inhoud van de tweede graad bespreken. We horen immers overal dat er aanpassingen nodig zijn. Uiteraard zullen we bij minister Vandenbroucke de behoeften inzake basisinfrastructuur aankaarten, want ze zijn minstens even groot als in het nijverheidsonderwijs. Ook de problematiek van de leerlingenstages zal aan bod komen.

De conclusies van de dialoogdagen over onderwijs en vorming zullen leiden tot een aantal concrete acties. We hebben aan de administratie de opdracht gegeven om een voorstel tot bijsturing van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 juni 2004 uit te werken met betrekking tot de vorming. Daarbij zal de aandacht in het bijzonder gaan naar de opleiding van de starters in de landbouw, waarbij de toegang tot de starterscursussen versoepeld kan worden en de stages inhoudelijk opgewaarderd kunnen worden. Een interne werkgroep bekijkt de mogelijkheden om de organisatie van de stages te versoepelen. Ik denk eraan om te bekijken of er mogelijkheden zijn om de vergoeding voor sociale promotie voor de deelnemers aan cursussen te verhogen. De vergoeding bedraagt momenteel 2 euro per lesuur en dat bedrag werd sinds een heel lange tijd niet meer aangepast.

Het besluit van 4 juni 2004 voorziet in de mogelijkheid om jaarlijks een oproep te doen tot het indienen van innovatieve vormingsprojecten. Momenteel lopen er zes van die projecten uit de oproep van 2005 inzake e-learning. Ze worden van dichtbij opgevolgd om te bekijken of de innovatieve leermethodes die erin vervat zijn, verruimd kunnen worden voor heel de sector. Met de oproep van 2006 die zopas gelanceerd werd, krijgen de erkende vormingscentra de mogelijkheid om projecten in te dienen rond e-learning en peterschap. Ondertussen werd daarvoor een bedrag van ruim 150.000 euro uitgetrokken. In andere economische sectoren merken we dat peterschapsprojecten hun nut bewijzen. We vragen ons af of ze ook in de landbouwsector kunnen worden ingevoerd. Tot nog toe is dat niet gebeurd, noch hier, noch in het buitenland. De oproep is sinds enkele dagen terug te vinden op de website van het Vlaamse ministerie van Landbouw en Visserij. We hopen dat er heel wat respons op komt.

Mijnheer de voorzitter, het is wellicht een goed idee om hieraan in het najaar, bijvoorbeeld in oktober, een agendapunt te wijden.

Mevrouw Rombouts, uw opmerking over de onderde-

len van de B-cursussen kunnen we wellicht bekijken bij de herziening van het besluit van 4 juni 2004. We zullen nadenken over de manier om een oplossing te vinden voor het beschreven knelpunt.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, wat u zei over de naschoolse vorming inzake e-learning en de peterschapsprojecten is ontgetwijfeld heel belangrijk. Ze kunnen vernieuwend werken bij de navorming in de agrarische sector. Het bedrag, 150.000 euro, is voor de sector niet onbelangrijk.

U had het over de middelen voor TSO, BSO en voor het agrarisch onderwijs. Ik heb een suggestie voor uw verdere gesprekken met de minister van Onderwijs. Ik weet dat minister Bourgeois een extra injectie heeft gegeven aan de opleiding Toerisme. Kan niet worden onderzocht of een soortgelijke formule mogelijk is voor de landbouwopleiding, voor de praktijkinfrastructuur in de school en in de bedrijven? Misschien kan die formule worden gekoppeld aan de navorming zodat er niet alleen resultaat wordt geboekt voor het secundair onderwijs. Het voordeel hierbij is dat de navorming volledig onder uw bevoegdheid valt en dat u de extra injectie beter kunt verantwoorden.

Mijnheer de minister-president, uw suggestie om in oktober terug te komen op de dialoog met het land- en tuinbouwonderwijs en met jongeren in het algemeen, is heel zinvol en zullen we bespreken bij de regeling van de werkzaamheden.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer De Meyer, het is een dossier met harde cijfers, dat we moeten kunnen bespreken met minister Vandenbroucke. Ik weet dat ik op eigen initiatief een aantal zaken kan doen, want er zijn noden.

Zaterdag 27 mei 2006 was ik in Bocholt op het Proef- en Vormingsinstituut voor de Landbouw en enkele weken geleden was ik in de landbouwschool in Eeklo. Er zijn nu contracten met een niet nader te noemen constructeur over het ter beschikking stellen van de meest moderne tractoren. Als deze ad-hocovereenkomsten met de privé-sector plots wegvallen, zou het landbouwonderwijs een immens probleem hebben om eigentijdse tractoren en machines te hebben. Er moet ruimte zijn voor een structurele oplossing. Voor de navorming kunnen we zelf dingen doen, maar we moeten het globaler bekijken in het overleg met minister Vandenbroucke.

Voor de praktijkcentra voor de dierlijke sector hebben

we in het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds al steunmogelijkheden ingeschreven. Dat is een kleine stimulans, maar de problematiek van de landbouwscholen, de machines en de uitrusting – van melkrobots over tractoren tot serres – moeten we in zijn geheel kunnen aanpakken. Navorming is een invalshoek, maar we moeten het ruimer bekijken.

Voor het nijverheidsonderwijs wordt, zoals ingeschreven in het regeerakkoord, een bijzondere inspanning geleverd. Ook het land- en tuinbouwonderwijs leidt jongeren direct naar een plaats op de arbeidsmarkt, steeds minder op bedrijfszetsels, maar vaak in belendende percelen. Ik denk dat het verantwoord is om daarvoor vanuit de overheid extra middelen vrij te maken.

De heer Jos De Meyer: Ook het criterium knelpuntberoep kan worden gebruikt.

Minister-president Yves Leterme: Dat soort elementen wil ik eerst op een collegiale manier met minister Vandenbroucke bespreken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Jos De Meyer treedt als voorzitter op.*

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de uitspraken van de minister-president betreffende het blokstaarten bij Brabantse trekpaarden

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de minister-president, een drietal weken geleden woonde u in Vilvoorde een prijskamp bij van het Belgische trekpaard. We kunnen moeilijk zeggen dat het bezoek onopgemerkt voorbij is gegaan. Op deze prijskamp hadden veel paarden een blokstaart, ondanks de federale wet die het afknippen van paardenstaarten verbiedt. Samen met de burgemeester van Vilvoorde – niet om het even welke burgemeester, maar een gewezen premier van dit land – vond u er geen graten in dat heel wat paardenbezitters de wet overtraden. Burgemeester Dehaene vond zichzelf blijkbaar zo gewichtig, zodat hij zich boven de wet mag plaatsen en er zich van af kan ma-

ken met de simpele verklaring dat men in Vilvoorde voor blokstaarten is. Mijnheer de minister-president, u voegde eraan toe dat de politiek zich met serieuze dingen moet bezighouden. (*Opmerkingen van minister-president Yves Leterme*)

Mijnheer de minister-president, ik denk dat u als minister van Landbouw toch enig respect voor het dierenwelzijn mag betonen, los van het feit of men dat persoonlijk belangrijk vindt of niet. Er zijn wetten, en die moeten worden nageleefd. Men kan initiatieven nemen om de wetten te veranderen, maar ik vind het eigenaardig dat u publiekelijk goedkeuring verleent aan het overtreden van de wet.

Mijnheer de minister-president, ik zie ook aan uw houding nu dat u dit geen serieuze zaak vindt, maar uw uitspraak is politiek gewichtig en gaat verder dan het exemplarische geval van de blokstaarten. U geeft, als minister-president en als minister van Landbouw, aan dat dierenwelzijn geen serieuze zaak is waar politici zich mee bezig zouden moeten houden.

Waarom werd het wettelijke verbod op blokstaarten, in navolging van veel andere landen, tijdens de vorige legislatuur ingevoerd? Dat gebeurde omdat het amputeren van de staart een pijnlijke zaak is voor de dieren.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer Glorieux, is dat proefondervindelijk vastgesteld?

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer Wymeersch, ik stel voor dat we dat dadelijk proefondervindelijk vaststellen en dat u gedurende een kwartier een elastiek rond uw vinger bindt, om na te gaan of u dat aangenaam of pijnlijk vindt.

Bij paarden gebeurt dat niet gedurende een kwartier, maar wordt de staart gedurende een drietal weken afgebonden. Men laat het weefsel wegrotten en afsterven, wat een zeer pijnlijke aangelegenheid is voor de dieren. Dierenrechtenorganisaties hebben jarenlang geijverd voor een verbod op deze toch wel zeer barbaarse ingreep.

Mijnheer de minister-president, ik vind uw uitspraak vrij populistisch. U zei dat dit ook zo bedoeld was. Ik kan me voorstellen dat een groot deel van de daar aanwezigen deel uitmaken van uw kiespubliek. Net daarom vind ik het des te erger dat u daar als minister-president te kennen hebt gegeven dat het welzijn van dieren als levende wezens die pijn voelen en gevoelens hebben, voor u niet van belang is.

U vindt dit zelfs zo onbelangrijk dat u zegt dat politici

zich daarmee niet moeten bezighouden, en dat het eigenlijk geen probleem is als bestaande dierenwelzijnswetten in uw aanwezigheid flagrant worden overtreden.

Ongeveer een halve eeuw geleden zei Mahatma Gandhi dat het beschavingsniveau van een volk kan worden afgemeten aan de wijze waarop het zich tegenover dieren gedraagt. In dat licht roepen uw uitspraken en houding een aantal vragen op. Uw eigen partij, CD&V, beklemtoont regelmatig dat respect in de samenleving een belangrijke waarde is, die zou moeten worden opgewaardeerd. Ik steun u en uw partij wat dat betreft volledig, maar in deze 21e eeuw wordt het stilaan tijd dat we niet alleen respect opbrengen voor materiële zaken, maar ook voor alle levende wezens, en dus ook voor dieren, die pijn voelen en gevoelens hebben.

Mijnheer de minister-president, hoe verantwoordt u het dat u het overtreden of op zijn minst omzeilen van een dierenwelzijnswet publiekelijk goedpraat? Hoe verantwoordt u het, als hoofd van de Vlaamse Regering, maar ook als minister van Landbouw, dat u het dierenwelzijn als een niet-ernstige zaak afschildert, waarmee de politiek zich niet zou moeten bezighouden? Als een minister van Landbouw dergelijke uitspraken doet, dan vraag ik me af in welke eeuw we leven. Ik had dus graag wat verduidelijking van u ter zake.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, ik heb ook akte genomen van een aantal uitspraken van prominente politici in ons land. Een van mijn eerste reacties was dat het dierenwelzijn eigenlijk geen federale bevoegdheid meer zou mogen zijn, maar een Vlaamse. Dat is de logica zelf.

Mijnheer de minister-president, er is inderdaad een federale wet. U bent echter nog altijd Vlaams minister van Landbouw, en naar ik hoop nog heel lang. In die hoedanigheid hebt u natuurlijk een eigen mening, die u ook naar voren mag brengen.

Toen ik nog zetelde in de federale Kamer, werden er daar heroïsche discussies gevoerd over deze wetgeving, en over het dierenwelzijn in het algemeen. Momenteel is er een tegenbeweging gaande, waarbij het blokstaarten opnieuw mogelijk zou worden gemaakt. Ik meen me te herinneren dat de Koninklijke Maatschappij Het Belgisch Trekpaard een dossier heeft ingediend bij de bevoegde federale minister, dat steunde op wetenschappelijke verslagen van een aantal eminente professoren. Zij stellen dat een correct uitgevoerde caudotomie niet pijnlijk is. Nu, ik ben geen professor. Ik ben al evenmin een Brabants trekpaard. Ik

vertrouw echter nog altijd iets meer op de stelling van een professor, die iets zou kunnen kennen van deze zaken, dan op uitspraken van andere personen. De minister heeft echter geantwoord dat het verzoek niet ter zake deed en dat de ingreep nog steeds pijnlijk is, zoals de heer Glorieux dat daarnet trachtte aan te tonen.

Als ik me niet vergis, is er ook nog een procedure hangende voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Het is immers zo, mijnheer Glorieux, dat het blokstaarten nog steeds mogelijk is in Frankrijk. Deze paarden krijgen toegang tot de Belgische prijskampen. Ook in Nederland mogen paarden die werden geblokstaart in Frankrijk, deelnemen aan prijskampen.

Dan is er ook nog het wetsvoorstel dat in de federale Kamer werd ingediend door de heer De Padt. Waarschijnlijk zal dat voorstel daar binnenkort worden besproken en zal erover worden gestemd.

Dat is de huidige situatie. Er is dus een tegenbeweging bezig, waarbij wordt getracht de wetgeving te veranderen. Dat is misschien mee de oorzaak van het feit dat de heer Glorieux en zijn partijgenoten, die toch de vigerende wetgeving hebben bewerkstelligd, een beetje zenuwachtig op hun stoel zitten te schuiven met betrekking tot dit zeer zware probleem.

Een van de argumenten die in een ver verleden werden gebruikt in deze discussie, was dat de staart bij paarden zou fungeren als vliegenvanger. Onder meer uit hoorzittingen bleek echter dat het ontbreken van een staart niet meteen zou zorgen voor bijkomende ziektes aan de achterzijde van paarden.

Ik verwijs naar de studies van de professoren Breukink, Deprez en De Kruif, waarin ze bewijzen dat caudotomie, indien uitgevoerd volgens de regels van de kunst onder epidurale anesthesie, niet pijnlijk is. Als drie eminente professoren dat zeggen, wie ben ik dan om daaraan te twifelen als eenvoudig Vlaams volksvertegenwoordiger die daar niet voor heeft gestudeerd? Ik leg me er eenvoudigweg bij neer.

Wat we overigens wel zelf kunnen vaststellen, is dat de staart van een niet-geblokstaart trekpaard stijf en dik is. Daardoor wordt hij gemakkelijk vuil, wat heel wat infecties kan veroorzaken. Bijgevolg zou het blokstaarten vanuit het oogpunt van dierenwelzijn weleens beter kunnen zijn dan het niet te doen. Ik weet uit ondervinding en uit gesprekken met veeartsen dat bijvoorbeeld het onderzoeken van het rectum van een niet-geblokstaart paard, geen sinecure is. Esthetisch vind ik het persoonlijk echter ook een ramp.

Ik sluit af met een citaat uit een artikel van professor

doctor emeritus Verschooten van de Universiteit Gent, blijkens zijn titulatuur geen kleine jongen: 'We zijn uiteindelijk verzeild in een zeer merkwaardige situatie: blokstaarten van veulens is nog steeds toegelaten in Frankrijk. Belgische veulens mogen geblokstaart worden in Frankrijk en verkocht worden naar Nederland, waar ze nog op prijskampen toegelaten zijn, omdat ze niet in Nederland werden geblokstaart. Nederland mag niet blokstaarten maar wel geblokstaarte paarden op prijskampen toelaten. Alleen in België mag er niet geblokstaart worden en mogen veulens zonder staart ook niet op prijskampen worden voorgesteld. België als modelstaat.'

Hij zegt ook: 'Het is jammer dat de schade die aan de fok en de handel wordt toegebracht door het verbod op het blokstaarten, niet kan worden verhaald op hen die er verantwoordelijk voor zijn. Het jaarlijks aantal ingeschreven veulens is sedert het verbod significant gedaald. Het Belgisch trekpaard is daarom op relatief korte termijn gedoemd om uit te sterven. Wie respect heeft voor ons levend erfgoed – maar dat zal sommigen worst wezen – 'laat het zo ver niet komen. De mensen die zorg hebben gedragen voor het erfgoed, worden nu voor het blok gezet.' Het tussenwerpsel is van mezelf.

De professor eindigt: 'Objectieve en wetenschappelijke argumenten spelen in dit debat jammerlijk genoeg geen rol, dierenwelzijn evenmin, dierenrechtenideologie des te meer. Het is ergerlijk dat onbevoegden hun wil kunnen opdringen aan de mensen die dag in dag uit voor de paarden zorgen. Hopelijk zal het gezond verstand zegevieren.'

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister-president, om de discussie te objectiveren, zou het interessant zijn de wetgeving van de verschillende Europese landen te kennen. In Frankrijk is ze zeker anders dan in België. Kan uw kabinet ons die informatie bezorgen voor het reces?

De voorzitter: Minister-president Letermé heeft het woord.

Minister-president Yves Letermé: Mijnheer de voorzitter, we zullen die informatie bezorgen binnen een nuttige termijn.

Mijnheer Glorieux, u vroeg me of ik wel weet in welke eeuw we leven. Welnu, het is de eenentwintigste eeuw; we zijn dinsdag 30 mei 2006 en er zijn heel wat maatschappelijke problemen die moeten worden aangepakt.

U moet opletten met veralgemeningen. Het verbod is

ingegaan in 2001. Er zijn dus nog paarden die onder de vorige reglementering leven. U gaat ervan uit dat al die paarden in Vilvoorde per definitie in overtreding zijn, maar dat is discutabel. Er is bovendien een uitzonderingsbepaling, die caudotomie wel toelaat met een attest van een veearts. De veralgemening dat al die liefhebbers van Brabantse trekpaarden in overtreding zijn, is voor uw rekening. Ik neem daar afstand van met de wet in de hand.

Dierenwelzijn is heel belangrijk. Ik houd van dieren; ik ontmoet dieren soms dagelijks, en als ik laat thuiskom, zelfs 's nachts. We doen er dan ook in het beleid een en ander aan. In de reglementering voor het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds, het belangrijkste instrument waarover we beschikken om het landbouwbeleid qua investeringen te sturen, is voorzien in een toelage voor investeringen die een positief effect hebben op het vlak van het dierenwelzijn. We voeren ook alle Europese regelgeving ter zake onverkort uit.

Wel betreur ik het dat de Europese Unie, bij monde van de commissaris die de onderhandelingen voert op het niveau van de Wereldhandelsorganisatie, op het ogenblik dat de landbouwsector en heel de Europese markt van agrovoedingsproducten wordt opengesteld voor de handel vanuit derde landen, die daar vragende partij voor zijn, niet dezelfde voorwaarden en eisen stelt als die intern worden gesteld aan de boeren van de lidstaten. We hebben het vaak over oneerlijke concurrentie ten aanzien van de eigen boeren op het vlak van de voedselveiligheid, het leefmilieu enzovoort. Het dierenwelzijn hoort daar ook bij. Europa zou daar best een punt van maken. Dierenwelzijn is voor mij belangrijk. We zullen trouwens stappen zetten om het dierenwelzijn in, bijvoorbeeld, de intensieve veehouderij te bevorderen.

Mijnheer Glorieux, met de ene zin – ‘de politiek moet zich bezighouden met serieuze zaken’ – kan men veel kanten uit. Ik zal u vertellen hoe het ‘gesprek’ verlopen is. Na het nemen van een foto – en ik neem aan dat dit nog toegelaten is – van mezelf en de heer Dehaene naast paarden, vroeg een journalist me of er niet moest worden opgetreden. Ik heb daarop geantwoord dat er een scheiding der machten is. Er waren mensen van de controledienst aanwezig. De arm der wet was aanwezig. Als er moet worden opgetreden, is dat zijn verantwoordelijkheid en niet die van de Vlaamse minister voor Landbouw.

Ik meen wat ik zeg. Ik heb me met ernstiger zaken bezig te houden dan met het nagaan of de diensten waarover ik geen bevoegdheid heb, al dan niet zijn opgetreden. Dat is de betekenis van de bewuste zin.

De handhaving van het verbod valt niet onder mijn ver-

antwoordelijkheid. Niet ik maar de federale overheid is daar bevoegd voor. De politie en andere diensten moeten weten of ze optreden en op welke manier ze dat doen.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de minister-president, u zegt: de wet is de wet. U voegt eraan toe dat er ook een aantal uitzonderingen mogelijk zijn. Ik wil hier toch preciseren dat de wet het toebrengen van lichamelijk letsel aan dieren verbiedt als er geen geneeskundige noodzaak voor is, tenzij er duidelijk omschreven uitzonderingen zijn. De caudotomie bij het paard is niet opgenomen in die lijst van uitzonderingen.

Het is wel zo dat er een heleboel veeartsen zijn die voor bevriende boeren of fokkers snel een attest uitschrijven. Dat is precies de reden waarom het argument van de heer Wymeersch niet opgaat. In theorie kan de ingreep geweldloos worden uitgevoerd.

De heer Frans Wymeersch: Ik heb gezegd: ‘pijnloos’.

De heer Eloi Glorieux: Voor een groot deel is dat hetzelfde.

In theorie kan de ingreep onder verdoving worden uitgevoerd. In de praktijk gebeurt dat echter niet. Net zoals er nu veeartsen te vinden zijn die wel een attest schrijven met de vermelding dat het om medische redenen nodig is om de staart af te snijden, zullen er ook wel dierenartsen zijn die stellen dat de ingreep volgens de normale, diergeneeskundige principes is gebeurd.

We zien ook in de praktijk dat er geen controle is. U zegt dan wel dat de controleurs aanwezig waren. In elk geval hebben ze hun werk niet gedaan.

Als u stelt dat het niet uw verantwoordelijkheid is, dan hebt u gelijk. Als Vlaams minister-president is het niet uw taak de diensten te dwingen of hen erop te wijzen dat ze hun werk moeten doen. Het is echter zeker niet uw verantwoordelijkheid om als Vlaams minister van Landbouw dan maar te zeggen dat serieuze politici zich daar niet mee moeten bezighouden. (*Opmerkingen*)

Ik wil ook nog even terugkomen op bepaalde argumenten die hier werden aangehaald. Ik ken ze. Ik ken ook professor Verschooten. Ik ken ook tientallen andere professoren die niet verbonden zijn aan een of ander stamboek van een paardenfokker. Ze behandelen op een volledig neutrale wijze dit onderwerp. Ze vertellen een heel ander verhaal.

Er wordt verwezen naar de preventie van een aantal ziektes, zoals schurfteczeem. Er bestaan andere, veel efficiëntere, veel minder pijnlijke behandelingen om die ziekte te bestrijden.

Daarnaast wordt geargumenteed dat de paardenfokkerij de dieperik ingaat, dat de paarden uit Frankrijk moeten worden ingevoerd, dat de eigen paarden er niet mee in concurrentie kunnen treden. Dat is hetzelfde als zeggen dat een snelheid van 200 kilometer per uur moet worden toegelaten in de dorpskern omdat Ferrari anders geen wagens meer verkoopt.

Er werd verwezen naar het cultureel erfgoed. Ook daar kunnen we vragen bij stellen. Als het nutteloos verminderen op zich deel zou uitmaken van het cultureel erfgoed, dan zou het van een toename van de beschaving getuigen om dat in de toekomst net niet meer te doen.

Sinds het verbod op caudotomie zouden er minder veulens zijn. Dat klopt. Daar zijn echter wel andere redenen voor. De hype rond het Belgische trekpaard was voordien al gedaald.

De bevuiling van de staart wordt ook als argument aangehaald. Als er één beest is waarvan de staart dan zeker zou moeten worden afgesneden, is het wel de koe. Paarden hebben een vaste stoelgang, tenzij ze diarree hebben, tenzij ze ziek zijn.

De heer Frans Wymeersch: Hebt u de staart van een koe al eens vergeleken met die van een paard? Praat over iets dat u kent!

De heer Eloi Glorieux: Aan die staart blijft ook het een en het ander hangen. Als een paard ziek is, kan men de staart perfect tijdelijk opzij binden. In heel uitzonderlijke gevallen is dat mogelijk.

Ik ben deze zomer naar Zuid-Afrika geweest. Ik heb in het Krugerpark honderden zebra's zien rondlopen. Ze planten zich op een natuurlijke wijze voort. De staart vormt blijkbaar geen probleem. Ik heb deze week nog speciaal aan een veearts gevraagd of er een wezenlijk verschil is tussen staarten van een Arabische volbloed, van een Brabants trekpaard of van een zebra. Zijn antwoord was ontkennend. Voor een koe ligt dat uiteraard anders. Ik kan u echter verzekeren dat ook daar het een en het ander aan blijft hangen. Als het op hygiëne aankomt, zou er meer reden zijn om de ingreep uit te voeren bij een koe dan bij een paard. De stoelgang bij een koe is veel platter dan die van een paard.

Voor elke professor die het verantwoord vindt caudotomie toe te passen, kan ik er minstens evenveel van het-

zelfde niveau aanhalen die het omgekeerde beweren. We zijn aanbeland in een tijdperk waarin dierenwelzijn in het algemeen niet zomaar ondergeschikt mag worden gemaakt aan het plezier van mensen. Er is geen enkele wezenlijke noodzaak om die dieren op een dergelijke manier te mishandelen.

Mijnheer de minister-president, ik doe een oproep om deze zaak wel als ernstig te beschouwen. U zegt dat een minister van Landbouw wel serieuzere zaken aan zijn hoofd heeft. Natuurlijk zijn er belangrijker zaken. Ik kan zo tientallen initiatieven van deze legislatuur van CD&V opnoemen die volgens mij minder belangrijk zijn dan andere. Dat geldt ook voor mijn eigen partij. U zult altijd zaken vinden die belangrijker zijn. Dat neemt echter niet weg dat we in deze eeuw het dierenwelzijn een plaats moeten geven. We kunnen dit, als verantwoordelijke politici, niet terzijde schuiven.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Glorieux, ik zal geen professoren citeren. Ik ben niet zo thuis in die zeer hoge kringen. Nu en dan kom ik echter wel wat volk tegen.

U zegt dat er geen objectieve redenen zijn om caudotomie te verantwoorden. In natuurgebieden is het belangrijk dat bij het wegslepen van omgehakte bomen zo weinig mogelijk schade wordt aangericht. Daarvoor worden boomslepers ingezet. Ze bedienen zich van trekpaarden. De boomslepers weigeren dat werk te laten doen met paarden waarop geen caudotomie is toegepast. Dat is trouwens een van de redenen waarom Frankrijk dat wettelijk verbod nog niet heeft ingevoerd. Ik neem dus geen professoren als getuige, maar mensen die in natuurgebieden werken en die om ecologische redenen bomen wegslepen door middel van de paardenkracht van trekpaarden. Zij weigeren om veiligheidsredenen om daarvoor paarden met staarten in te zetten.

Ik heb duidelijk verteld wat ik bedoelde met die ene zin waar u intenties achter zoekt. Ik vind dierenwelzijn wel een heel belangrijke zaak. Ik vind het dierenwelzijn zelfs dermate belangrijk dat ik van mening ben dat de Europese Commissie de vraag naar het openstellen van onze landen voor producten van derde landen, als hefboom moet gebruiken om meer dierenwelzijn buiten Europa af te dwingen en om zo de scheefgegroeide concurrentievoorwaarden voor onze eigen kwekers en boeren wat rechter te trekken.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, ik wil de heer Glorieux er opmerkzaam op maken dat hij een interpellatie ten gronde hierover beter laat ontwikkelen in de federale Kamer door zijn federale collega's.

De heer Eloi Glorieux: Op die van u moet ik daarvoor niet rekenen, zoveel is duidelijk.

De heer Frans Wymeersch: En op die van u kunt u niet rekenen, want u hebt er geen meer.

De heer Eloi Glorieux: Uw opmerking is bijgevolg des te idioter.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer Glorieux, u maakt opmerkingen over esthetica en doet uitspraken zoals 'we mogen de dieren niet nodeloos pijn doen', 'het is allemaal dit' of 'het is allemaal dat'. Mensen mogen zichzelf echter wel pijn doen en verminken – het is maar hoe het u best uitkomt: bij mensen heeft dat met cultureel erfgoed te maken dat bewaard moet worden. De partijvoorzitter van Groen! kan immers paraderen met een indiaan uit het Amazonewoud die zichzelf op een onnavolgbare manier heeft verminkt. Dat kan volgens u wel, maar caudotomie toepassen op een paard, kan niet!

De voorzitter: De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Jul Van Aperen: Mijnheer de voorzitter, ik wil graag aan de heer Glorieux vragen of het volgens hem ook moet worden verboden om een varken of een hengst te castreren. Dat gebeurt immers ook. Wellicht moet dat volgens hem verboden worden.

De heer Eloi Glorieux: Ik zal me terzake eerst laten informeren en u daarna een antwoord verschaffen.

De heer Frans Wymeersch: U weet toch wat dat is, castreren? (*Gelach*)

De voorzitter: Dames en heren, laat de heer Glorieux even uitspreken.

Mijnheer Glorieux, laat u niet afleiden.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, ik sta erop dat de opmerking van de heer Wymeersch in het verslag wordt opgenomen. Ik denk dat ik er veel mensen een plezier mee kan doen.

Ik wil nog even opmerken dat mensen in veel gevallen zelf kiezen om zichzelf dingen aan te doen zoals het laten plaatsen van piercings. Een paard kiest echter niet zelf voor het blokstaarten.

De voorzitter: Laten we ons alstublieft beperken tot het onderwerp dat voorligt.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, ik weet dat zijn opmerking idioot was, maar ik wou de heer Wymeersch toch even van repliek dienen.

Mijnheer de minister-president, u hebt gelijk dat een aantal trekpaarden worden gebruikt voor bepaalde bezigheden waarbij de meners van mening zijn dat het beter is om die paarden te blokstaarten. Het gaat echter over een heel miniem percentage van de trekpaarden. Dat percentage kan zeker niet verantwoord worden dat per definitie alle staarten van trekpaarden worden geamputeerd.

Ik ben het met u eens dat we ook eens naar de landen van de derde wereld moeten kijken. Wij leggen heel strikte voorwaarden aan onze landbouw op, op het vlak van milieu, energiegebruik en dierenwelzijn. In die landen gebeurt dat niet.

Minister-president Yves Leterme: Mijn opmerking betreft bijvoorbeeld ook de VS.

De heer Eloi Glorieux: U hebt gelijk en ik steun u daarbij. Het zou me verheugen als u tijdens de volgende Europese landbouwministerraad het voortouw neemt en daar een punt van maakt.

Minister-president Yves Leterme: Ik kan enkel mijn standpunt overmaken aan mevrouw Laruelle. Als het lukt zoals voor de visserij, dan maak ik een punt. Het is echter niet altijd evident om een afgelijnd standpunt te bekomen – als u begrijpt wat ik bedoel.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister-president, collega's, we mogen niet vergeten dat bij elke veeprijskamp en paardenprijskamp een veearts wordt aangesteld. Hij heeft de opdracht om te controleren of de wetgeving wordt nageleefd. Ook deze veeartsen worden in de uitoefening van hun ambt gecontroleerd.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Glorieux en door de heer Wymeersch werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het promoten van lokaal geproduceerde streekproducten

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, mijn vraag werd geïnspireerd door de Fair-Tradecampagne 'Ik ben verkocht' van Oxfam, Vredeseilanden en Max Havelaar, die enkele weken geleden werd gelanceerd in de pers. Het doel van de campagne bestaat erin om de gemeenten en hun inwoners ertoe aan te zetten werk te maken van eerlijke handel en duurzame landbouw. Zodra een gemeente voldoet aan de zes vooropgestelde criteria, krijgt ze de titel Fair-Tradegemeente toegewezen. Het is niet alleen voldoende om de Fair-Tradeproducten te promoten, ze moeten ook effectief worden aangeboden. Daarenboven wordt er niet alleen medewerking gevraagd van het gemeentebestuur, maar worden eveneens de lokale supermarkten, horecazaken, bedrijven en scholen bij de campagne betrokken.

Het initiatief waarmee de Vlaamse overheid beoogt om 'eerlijke producten' te promoten, verdient dan ook mijn volledige ondersteuning. Het is een goed initiatief dat mijns inziens qua concept ook mogelijkheden biedt voor het Vlaamse plattelandsbeleid. Het leek mij dan ook aangewezen om even stil te staan bij de bekendheid van onze streekproducten. Ik heb het niet alleen over de gepatenteerde streekproducten zoals bijvoorbeeld het grondwitloof en de mattentaarten, maar tevens over de gewone land- en tuinbouwproducten uit de eigen streek. Heel wat van deze producten worden door middel van hoeveeverkoop aan de man gebracht.

Ook deze streekproducten dragen bij tot de realisatie van een duurzame gemeente, denk maar aan de verminderde milieulast omwille van het beperken van de transportkosten. Bovendien zijn het producten van goede kwaliteit en voldoen ze ook aan de strenge normeringen die worden opgelegd. Misschien is het goed om de lokale actoren ook hiervan bewust te maken en erop te wijzen dat het aanbieden en promoten van deze producten in het kader van het plattelandsbeleid een stap in de goede richting zijn. Het regeerakkoord stelt: 'We onderkennen en ondersteunen de rol van de landbouw die verder evolueert naar duurzame landbouw, onder meer biologische landbouw, en integratie in streekontwikkeling.' Hierbij wordt duidelijk gesteld dat ook de lokale landbouw deel uitmaakt van het lokale streekbeleid.

Mijnheer de minister-president, in opvolging van wat er

in het regeerakkoord staat en met het concept van de Fair-Tradecampagne in het achterhoofd, had ik u graag de volgende vragen gesteld.

We mogen zeker niet de indruk wekken dat enkel producten met een Fair-Tradelabel eerlijke producten zijn. Onze eigen Vlaamse land- en tuinbouwproducten zijn ook eerlijke producten die voldoen aan heel wat kwaliteitseisen. Wordt dit voldoende onder de aandacht gebracht en wie is volgens u het best geplaatst om onze lokale producten in de schijnwerper te plaatsen, niet alleen in het buitenland, maar zeker ook bij ons?

Heeft het zin om onze eigen lokale producten sterker te promoten als producten van eigen bodem? Op welke wijze kan dit gerealiseerd worden en hoe zit het met betrekking tot de Europese regelgeving? Welke rol kan de VLAM hierin spelen?

Ziet u mogelijkheden om lokaal geproduceerde producten meer in het gemeentelijke beleid te betrekken, net zoals bij de Fair-Tradecampagne gebeurt? Wie zou hiervoor als 'trekker' kunnen optreden of initiatieven in die richting kunnen opstarten? Ziet u mogelijkheden om eventuele kernspelers hiervoor rond de tafel te krijgen?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik sluit me graag aan bij deze interessante vraag van mevrouw Rombouts omdat ik het eens ben met haar analyse. Streekproducten zijn eerlijke producten. Ze spelen een niet te onderschatten rol in de lokale economie en soms spelen ze ook een rol in de sociale economie – dat is althans in mijn regio het geval. Streekproducten bepalen ook voor een stukje de identiteit van een streek. Mensen zijn fier op die producten, ze voelen zich ermee verbonden. Ik merk dat heel wat lokale besturen daarop inspelen. Gemeentebesturen en provinciebesturen spelen een goede rol. Ze richten diensten en verenigingen op die streekproducten promoten en steunen ze. Dat is toch zo in mijn provincie, Vlaams-Brabant. Gezien de binding met de regio en de streek zijn de lokale besturen het best geplaatst om die promotie te behartigen. De vraag rijst hoe we dat vanuit ons niveau kunnen ondersteunen.

Er is een Europese promotiecampagne met verschillende labels. Mijnheer de minister-president, uit uw antwoord op mijn actuele vraag van begin dit jaar bleek dat Vlaanderen sinds het begin van deze legislatuur begonnen is met een inhaaloperatie. Dat is een goede zaak. Daarnaast loopt de campagne van het Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing. Het

VLAM heeft een overkoepelend label ingevoerd voor streekproducten. Mijnheer de minister-president, hoe evalueert u die campagne? Hoe lang is het lijstje van door het VLAM erkende streekproducten op dit ogenblik? Hoe verloopt de samenwerking met de sector toerisme?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, de vraag van mevrouw Rombouts is voor mij de opvolging van een vraag die ik eerder heb gesteld aan de minister van Toerisme, over de promotie van streekproducten. Mijnheer de minister-president, uw antwoord op een vraag van mevrouw Merckx-Van Goeij was de aanleiding voor mijn vraag aan minister Bourgeois.

Uit het antwoord van minister Bourgeois op een interpellatie van de heer Vrancken, over het fair-tradelabel, blijkt dat bij veel mensen nog verwarring bestaat over het label. Bij fair-trade producten denkt iedereen automatisch aan het Oxfam-gebeuren, maar er is blijkbaar nog veel verwarring over een keurmerk en een handelsmerk. Grootmoeders Koffie, bijvoorbeeld, heeft een streekproductlabel gekregen, maar heeft ook het keurmerk van Max Havelaar. Gemeentebesturen zijn trouwens ook gebonden aan de wet op de overheidsaanbestedingen. Bij veel mensen bestaat hierover dus nog een misverstand. Mevrouw Rombouts, dat blijkt ook een beetje uit uw vraag, want iedereen verbindt fair trade meteen met Oxfam.

Mevrouw Rombouts, over de promotie van streek- en hoeveproducten hebt u volkomen gelijk. Uit het antwoord van minister Bourgeois op mijn vraag, blijkt dat via internet en in publicaties van de diensten van minister Bourgeois veel aandacht wordt besteed aan onze streekproducten in het buitenland.

Terwijl de Week van de Smaak een beleidsoverschrijdend initiatief zou moeten zijn, blijkt dat voornamelijk het departement Cultuur dit initiatief heeft georganiseerd en het departement Landbouw niet echt werd betrokken. Mijnheer de minister-president, ik betreur dat, maar misschien kunt u dat in uw antwoord rechtzetten.

Ik denk dat bij de promotie van de streekproducten verschillende departementen betrokken moeten worden. Ik verwacht veel van het initiatief van minister Bourgeois, Tafelen in Vlaanderen, dat in 2008 van start gaat en dat de bedoeling heeft om gedurende een heel jaar streekproducten in de kijker te plaatsen.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Collega's, jullie vragen waren de aanleiding om in het begin van deze legislatuur dit dossier eens door te nemen. Mevrouw Rombouts, ik bedank u in het bijzonder voor uw opvolgingsvraag.

Er zijn al heel wat initiatieven spontaan gegroeid ter promotie van lokale producten en streekproducten. Vooral de provincies hebben het voortouw genomen, maar ook een aantal privé-organisaties en vzw's gingen rond de tafel zitten voor de promotie van producten uit hun provincie of buurt. Ik denk dan aan Lekker Limburg, Hagelandse producten, producten van de Westhoek en hoeveproducten Leiestreek.

Het VLAM is enkele jaren geleden gestart met het promoten van hoeve- en streekproducten. Normaal werkt het VLAM met sectorbijdragen, maar in de sector van de hoeve- en streekproducten was het heel moeilijk om voldoende bijdragen in te vorderen. In het begin van de legislatuur hebben we daarom beslist om hiervoor 100.000 euro vrij te maken. Hieraan werden 40.000 euro Europese middelen toegevoegd, zodat we 140.000 euro konden mobiliseren om de werking van het VLAM te financieren en te versterken.

Er werd binnen het VLAM een specifieke promotionele werking uitgebouwd. Ik zal een kopie bezorgen van het document waarop in detail staat waar men mee bezig is. Het gaat onder meer om de erkenning van hoeveverkooppunten. Men streeft naar 250 erkenningen en op dit moment zijn er meer dan 100 punten erkend. Ik heb recent in Zwevegem nog een nieuw hoeveverkooppunt geopend. Eind vorig jaar werd een erkenningslabel ingevoerd. Omwille van budgettaire beperkingen zijn een aantal zaken nog niet uitgevoerd, maar het is de bedoeling om ook op het vlak van communicatie initiatieven te nemen, onder meer vanuit gemeenten en deelnemende bedrijven.

Voor streekproducten, dus producten met een traditie van minstens 25 jaar die in de eigen streek als een streekproduct worden gepercipieerd, werd een overkoepelend label uitgewerkt. Ondertussen zijn ongeveer 40 producten erkend, waarvan er 6 ook Europees erkend zijn.

Veel zaken zijn spontaan gegroeid vanuit het lokale niveau, vzw's en bedrijven en worden ondersteund door de provincies. Het Vlaamse beleid op dit terrein is nieuw. Het VLAM doet een aantal zaken, maar we hebben extra budgettaire middelen ingeschreven. Vanaf het najaar van 2005 hebben we mee het initiatief genomen om de werking vanuit het Vlaamse niveau inzake streekproducten op te starten. We stellen vast dat er veel interesse voor is, wat ook vertaald wordt in

extra aandacht voor deze producten. Dat zal ook gunstige effecten hebben op de omzet.

Voor de promotie werd gekozen voor een tweeledige aanpak. Langs de ene kant zijn er de provincies en langs de andere kant is er een generieke, overkoepelende promotie van het VLAM. Binnen het VLAM werd een werkgroep opgericht voor het overleg met de provincies.

In het voorjaar van 2006 is het VLAM gestart met het ontwikkelen van het concept 'Van bij ons'. De vermelding 'Van bij ons' zal worden toegevoegd aan elke communicatie van het VLAM, bijvoorbeeld over de Flandria-tomaten. Binnen afzienbare termijn zal voor elk product dat wordt gepromoot, bijvoorbeeld via televisiespots, de baseline 'Van bij ons' worden toegevoegd. Het is de bedoeling om door multiplicatie een reflex te doen ontstaan.

Ik geloof heel sterk in deze aanpak. In de landbouwsector zijn we op zoek naar het behoud van zo veel mogelijk toegevoegde waarde in de sector zelf. Het specifiek maken van producten via identificatie met een streek is een belangrijke hefboom. Mensen zijn bereid een eerlijke prijs te betalen voor producten waarvan ze de herkomst in hun eigen omgeving kennen.

Het is de bedoeling om in een tweede fase de vermelding 'Van bij ons' ook ter beschikking te stellen van bedrijven uit de Vlaamse land- en tuinbouwsector, zodat ze ook in hun eigen communicatie de herkomst van de producten kunnen benadrukken.

Bij het VLAM werd de keuze gemaakt om meer de nadruk te leggen op de herkomst van producten. Uit marktonderzoek blijkt dat een gedeelte van de bevolking daarvoor duidelijk interesse toont en bereid is een meerprijs te betalen.

De verschillende provinciale promotiecampagnes en -organisaties zijn het best geplaatst om de samenwerking met de gemeentelijke instanties op zich te nemen. Mevrouw Rombouts, ik veronderstel dat u het ook hebt over het aankopen en gebruiken van streekproducten door gemeentelijke administraties. Wellicht kan dat in de toekomst meer systematisch gebeuren. Ik ben bereid om de gemeentebesturen daarop attent te maken, maar ik wil geen bevoogdende structuur. We moeten aanmoedigen en dat kan ook via het VLAM.

Ik veronderstel echter dat elk gemeentebestuur dat wat voeling heeft met de lokale omgeving, zeer graag en zeer vlot zelf streekproducten zal gebruiken als relatiegeschenk. Ik heb persoonlijk ervaren dat dit gebruik al sterk ingang heeft gevonden. Als ik een toespraak houd

bij een gemeentebestuur, of een opening bijwonen, krijg ik vrij vaak spontaan dergelijke producten. Het ruimere verbruik ervan, in de gemeentelijke diensten, is echter misschien nog iets dat we onder de aandacht van de gemeentebesturen kunnen brengen.

De Week van de Smaak werd opgestart door Cultuur, daar dit te maken heeft met het verruimen van de concepten 'esthetiek' en 'schoonheid'. Dergelijke concepten hebben immers niet alleen te maken met gebouwen, schilderijen, ballet, zang en alle andere vormen van expressie, maar ook met gastronomie. Het is de bedoeling dat ook het VLAM zou worden betrokken bij de selectie van de producten, en bij de promotie. Dat gebeurt ondertussen al. Gastronomie maakt ook deel uit van ons culturele patrimonium. Ik heb er helemaal niets op tegen dat ministers bevoegd voor andere beleidsdomeinen mee het initiatief nemen om de mogelijkheden van de landbouwsector uit te breiden. Minister Vervotte heeft dat gedaan met de zorgboerderijen. Minister Anciaux doet nu een inspanning om de gastronomie met eigen producten onder de aandacht te brengen. Dat zijn goede initiatieven, waarover we ons alleen maar kunnen verheugen. Binnenkort zullen er trouwens ook nog in een paar andere beleidsdomeinen initiatieven komen die interessant zijn voor de landbouw. Dat is immers ook deels een horizontaal aandachtspunt.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw degelijke antwoord. Het verheugt me dat u ook van mening bent dat ons chauvinistische koopgedrag moet worden aangezwengeld. De hoeve- en streekproducten zijn al wijd bekend. Het VLAM heeft dit goed uitgebouwd. Ik ben blij dat er daarnaast ook wordt gewerkt aan een label 'Van bij ons'. Dat kan een ruimer productconcept behelzen. Ik heb begrepen dat het VLAM daar werk van maakt, ook ten opzichte van de bedrijven. Daar er toch overleg is tussen het VLAM en de gemeenten en provincies, kan er misschien worden bekeken of er gemeentelijk op langere termijn niets kan worden gedaan met dat label. Gemeenten die kunnen werken met het label van fair trade, krijgen zo immers ook een extra uitstraling. Dit kan misschien ook met dit label. Gemeenten moeten er systematisch op worden gewezen dat ze daar aandacht voor moeten hebben.

Ik ben het met u eens als u zegt dat u geen structuur wilt opzetten voor een dergelijk label of een dergelijke promotie van streekproducten. Er zijn immers verschillende betrokken actoren, zoals het VLAM en de sector zelf, die deze taak op zich kunnen nemen. Het is echter

zaak ze hierop attent te maken, en hun de kans te geven om iets dergelijks uit te werken.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Wat dat laatste betreft, vertrouw ik echt op de professionaliteit van het VLAM. Dat is een orgaan dat goed en professioneel wordt geleid. Ik denk wel dat deze mensen ook die reflex zullen hebben. We zullen hun echter nogmaals attent maken op de kans om de aandacht van de gemeentebesturen daarop te vestigen.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Ik veronderstel dat het VLAM ook zal worden betrokken bij het project 'Tafelen in Vlaanderen' in 2008.

Minister-president Yves Leterme: Ik heb dit niet nagegaan, maar ik veronderstel van wel.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de stand van zaken met betrekking tot de productie van biobrandstoffen

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, ik stel deze vraag naar aanleiding van de gebeurtenissen van de voorbije weken en in het licht van de resolutie die we al een hele tijd geleden hebben gestemd in het Vlaams Parlement. Gezien de actualiteit wil ik nogmaals peilen naar de stand van zaken

In het federale parlement is namelijk een wetsontwerp met betrekking tot biobrandstoffen ingediend. Hierover werd de voorbije week gedebatteerd. Het wetsontwerp verlaagt de accijnzen op biodiesel en bio-ethanol en bepaalt de manier waarop de productie wordt toegekend aan kandidaat-producenten. Over de toekenning van de productie ontstond heel wat commotie. Het Waalse Gewest stond heel sterk achter het project van de Duitse firma Südzucker, die beloofde in Wanze een fabriek te

zullen bouwen. Die zou 75 percent van de totale bio-ethanolproductie voor haar rekening mogen nemen. Zeggen dat dit zorgde voor een communautaire wending in het debat, is sterk uitgedrukt, maar het is zeker dat hierover in Vlaanderen vragen zijn gerezen.

Mijnheer de minister-president, wat is nu de stand van zaken van het dossier biobrandstoffen? Zal de Vlaamse markt, op basis van de nieuwe quota, gelijke kansen krijgen? Is er gehoor gegeven aan de bezorgdheid die de meerderheid heeft geuit in de resolutie van 26 januari 2005 betreffende de aanmoediging van de productie en het gebruik van biobrandstoffen uit teeltgewassen? Wat is de stand van zaken met betrekking tot PPO (pure plantaardige olie)? Wordt de volledige vrijstelling gerealiseerd, en kunnen de Vlaamse land- en tuinbouwers dus daadwerkelijk beginnen met hun PPO-productie? Ik weet dat er een en ander gebeurt ter zake, maar zijn de zaken volledig in orde wat het hele productieproces betreft? Wat is de stand van zaken met betrekking tot de PPO-kwaliteitsnormen? Ik had immers begrepen dat daar al een tijdje over zou worden gedebatteerd.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Ik deel de bekommernis van mevrouw Rombouts, en wil me dus hierbij aansluiten. Als er sprake is van een communautaire wending, zijn wij uiteraard erg alert en bezorgd. Ik heb begrepen dat de federale regering ondertussen de quota heeft opgetrokken, van de geplande 192 miljoen liter tot 250 miljoen liter. In welke mate is op die manier dat communautaire probleem ontijdend?

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister-president, ik vind het ook opvallend welk communautaire tintje dit dossier heeft gekregen. Bij de industrie is er bijzonder veel belangstelling voor biobrandstoffen: bekijken we maar welke belangrijke spelers er zoal willen investeren op die markt. Heel specifiek tegenover onze Vlaamse landbouwsector zal er echter nog heel sterk motiverend moeten worden opgetreden, willen we dat die sector een belangrijke speler wordt.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Ik heb nog een bijkomende vraag. Ik weet niet of het klopt, maar ik heb vernomen dat er sprake zou zijn van een gewestwaarborg met betrekking tot de biomethanisatie. Het zou mogelijk zijn om een subsidie te krijgen, naargelang de installatie, tot 30 percent. In de sector heeft men me echter al meermaals gevraagd hoe het zit met de gewestwaarborg ter zake. Er zou een verschuiving zijn van het ene kabinet naar het andere. De gewestwaarborg bij die

leningen zou eventueel worden verstrekt via het VLIF. De sector is daar uitdrukkelijk vragende partij voor.

De voorzitter: De heer Van Aperen heeft het woord.

De heer Jul Van Aperen: Ik wil de vraag van de heer Callens even verduidelijken. Tot op heden is het zo dat, als iemand een subsidie krijgt, hij niet kan genieten van een gewestwaarborg. Blijkbaar zouden een aantal mensen bereid zijn te investeren indien ze voor hun lening een gewestwaarborg kunnen krijgen. Tot op heden was dat onmogelijk, maar er zouden besprekingen gaande zijn om het mogelijk te maken.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal proberen precies en gedetailleerd te antwoorden op uw vragen, maar voor de vragen van de heer Callens en de heer Van Aperen doe ik dat onder voorbehoud, want een antwoord daarop heeft juridische en financiële implicaties voor de betrokken bedrijven, zodat ik de nodige voorzichtigheid aan de dag moet leggen.

Op 18 mei laatstleden werd het ontwerp van wet aangaande biobrandstoffen in de Kamer unaniem goedgekeurd. Het was een heel belangrijk ontwerp, en de behandeling ervan is niet van een leien dakje gelopen. Ik ben dan ook blij dat we vorig jaar in de rondetafelconferentie, in samenspraak met de leden van deze commissie, het debat op gang hebben kunnen trekken. Er zijn veel besprekingen geweest in het Overlegcomité, en er was een akkoord in het Overlegcomité en de federale ministerraad op 31 maart 2006.

Tijdens de bespreking van het wetsontwerp in de commissie voor Financiën van de federale Kamer werden echter nog een aantal amendementen voorgelegd door Franstalige partijen. We hebben toen vrij snel alarm geslagen. Ik moet de ministers Moerman en Vandembroucke uitdrukkelijk bedanken dat ze die avond op mijn vraag zijn ingegaan om het meteen van dichtbij te bekijken. We hebben toen onmiddellijk het signaal gegeven dat deze amendementen in de ogen van de Vlaamse Regering niet konden worden goedgekeurd. Ze waren immers vrij eenzijdig in het voordeel van het project van Südzucker en andere. In elk geval liepen we het risico van een zekere voorkeursbehandeling van de kandidaat-indieners van het Waalse Gewest.

Er zijn twee of drie bijkomende overlegvergaderingen geweest, waarop een wijzigingsvoorstel werd gedaan dat in ieders ogen genade kon vinden. In de marge van de

bespreking van het dossier Mittal-Arcelor met de ministers Reynders en Di Rupo werd het idee van een verhoging van het quotum naar voren geschoven. Plots vond iedereen dat de gemakkelijkste oplossing. Er was een lichte budgettaire impact, maar die bleek op dat moment verantwoord te zijn.

De belangrijkste wijzigingen die in dat overleg tot stand zijn gekomen, waren een verhoging van het quotum voor bio-ethanol vanaf 2008-2012 van 192 miljoen tot 250 miljoen liter en van 7 percent volume naar 9 percent volume, een verhoging van het quotum voor bio-diesel vanaf 1 oktober 2007 en een nieuw quotum vanaf 1 oktober 2007 tot 31 oktober 2008 van 475 miljoen liter.

Daarnaast is het niet langer verplicht de vermenging tot biobrandstof in België zelf te laten plaatsvinden. Dat is van heel groot belang, aangezien de hoeveelheid ET-BE, een soort glijmiddel dat nodig is voor de bijmenging van ethanol, in België onvoldoende voorhanden is. Wanneer niet naar onze buurlanden zou kunnen worden uitgeweken voor bevoorrading, dan zou het hoger toegewezen quotum voor bio-ethanol nooit op de markt kunnen worden afgezet. Dit was een niet-communautaire maar belangrijke verbetering van de tekst.

Dat akkoord in de federale regering en met de gewestregeringen heeft uiteindelijk geleid tot de unanieme goedkeuring van het ontwerp in de Kamer. Daarover kunnen we ons alleen maar verheugen. Ik meen dat het wetsontwerp vatbaar is voor evocatie door de Senaat, maar ik weet niet of er van die mogelijkheid gebruik is gemaakt. Zo niet, dan is het wetsontwerp volledig afgehandeld. Het is dan wet, en wacht alleen nog op afkondiging en bekrachtiging. Uit informele contacten met minister Reynders blijkt dat de administratieve voorbereiding van de aanbestedingsprocedure voor de toewijzing van de quota begonnen is.

U vroeg of de Vlaamse markt op basis van de nieuwe quota gelijkwaardige kansen zal krijgen. Door het verhogen van het quotum van 192 naar 250 miljoen liter en door het ongewijzigd behouden van de oorspronkelijk afgesproken toewijzingscriteria tussen de verschillende projecten, zullen de Vlaamse kandidaat-indieners een eerlijke kans krijgen om hun deel van de productiequota toegewezen te krijgen. U zult in de wet lezen dat er door de evaluatiecommissie per aanbesteding een shortlist van minimaal twee tot maximaal vier bedrijven zal worden opgesteld, die uiteindelijk door de federale regering zal moeten worden bekrachtigd, na bespreking – en dus niet goedkeuring – in het Overlegcomité. Dat biedt garanties voor een goede verdeling,

zodat iedereen hier aan zijn trekken kan komen op een correcte manier.

Ik meen te mogen zeggen dat heel wat elementen van de resolutie van de meerderheid zijn uitgevoerd. Tezamen met minister Peeters is indertijd aan de VITO de opdracht gegeven een potentieelstudie over de introductie van biobrandstoffen in Vlaanderen op te maken. Deze studie is intussen opgeleverd. De beleidsaanbevelingen uit die studie worden nu door de kabinetten bekeken, en er wordt nagegaan op welke manier ze kunnen worden omgezet in regelgeving of betoelaging. Van zodra die analyse is afgerond, zal de regering zich buigen over de omzetting

Ik heb intussen een aantal Europese steunmogelijkheden voor de bevordering van de teelt van energiegewassen in Vlaamse besluiten omgezet en die zijn reeds van kracht. In de wijziging van de VLIF-regelgeving die principieel op 10 maart door de regering is goedgekeurd, en die retroactief van toepassing zal zijn, zijn een aantal investeringen ingeschreven die worden betoelaagd door het VLIF specifiek met oog op het gebruik dan wel de productie van hernieuwbare energie. Minister Van Brempt heeft een pilootproject aangekondigd, waarmee nog dit jaar 70 bussen van De Lijn worden omgebouwd om met pure plantaardige olie te kunnen rijden. Daarmee werpt de overheid zich op als 'early adopter' van deze toepassing.

Voor pure plantaardige olie of PPO is er heel wat belangstelling, zoals ook zaterdag nog bleek uit een gesprek in Riemst, toen een landbouwer daar heel nadrukkelijk naar vroeg. Vandaag is ook een artikel verschenen in De Morgen over koolzaad. Op de federale ministerraad van 24 februari laatstleden werd de accijnswetgeving aangaande pure plantaardige olie goedgekeurd. Dit KB werd van kracht op 3 april van dit jaar en stelt inderdaad een nultarief in voor de productie van pure plantaardige olie op voorwaarde dat die gebeurt door de landbouwer zelf op basis van de eigen productie van koolzaad. Wel kan er in coöperatief verband worden gewerkt. Dat is een goede maatregel. De landbouwer of coöperatie moet daartoe wel een erkenning door de administratie der douane en accijnzen bekomen.

Aangezien de programmawet van 11 juli 2005 echter reeds duidelijk stipuleerde dat hij de rechtstreekse verkoop tussen producent en consument van PPO tot voorwerp had, wachten onze landbouwers nog op het definitief bepalen van de kwaliteitsnormen voor PPO. De bevoegde federale ministers Tobback en Verwilghen hebben hieromtrent een voorstel uitgewerkt. Dat ligt, als ik goed ingelicht ben, op dit moment voor advies bij de Raad van State.

Ik hoop, als die laatste horde genomen is, dat het gehele

wetgevende kader voor de productie en aanwending van pure plantaardige olie nog voor 11 juli kan worden afgerond. Onze medewerkers blijven aandringen bij onze federale collega's om het dossier niet te laten rusten. Op die manier zullen de stimuli die ik als minister van Landbouw heb gegeven, zoals de informatie- en sensibilisatieactie voor de productie en de omzetting van de Europese steunmogelijkheden voor de teelt van energiegewassen naar Vlaamse regelgeving, niet zonder voorwerp blijven. Onze sector zal dan met de teelt van koolzaad en andere energiegewassen een stuk een alternatief vinden en een aanvulling van zijn inkomen. Dankzij de medewerking van de commissie zullen we er in iets meer dan een jaar in geslaagd zijn het dossier te deblokken.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord en voor alle inspanningen die tot nog toe zijn geleverd voor biobrandstoffen. Er is een hele weg afgelegd. We zijn nu op de goede weg en ook de laatste horde is bijna genomen.

Minister-president Yves Leterme: Ik heb nog geen antwoord gegeven op de vraag over de gewestwaarborg. Ik heb dat punt niet voorbereid. Het is wel belangrijk. Mijn antwoord is onder voorbehoud. We zullen het uitzoeken en het u daarna schriftelijk bezorgen.

Als het gaat om een investering die past binnen een actief landbouwbedrijf, dan valt het onder het toepassingsgebied van het Vlaams Landbouw investeringsfonds en gelden de normale regels van dat fonds. Dat betekent dat er zowel een beroep kan worden gedaan op de gewestwaarborg als op investeringssteun. Beide zijn zeker mogelijk. Het is geen automatisme omdat de zaak individueel bekeken wordt in functie van het bedrijf zelf. Er wordt daarbij ook nagegaan of het bedrijf geen andere waarborgen ter beschikking heeft. Het is altijd een aanvullende waarborg.

We kunnen dus niet met volledige zekerheid zeggen dat bedrijf x die waarborg zal krijgen. Het is echter evenmin uitgesloten dat er een combinatie van beide mogelijk is.

Indien het om een bedrijf gaat dat geen actief landbouwbedrijf is, dan ligt de zaak natuurlijk helemaal anders. Daarvoor is minister Moerman bevoegd.

De heer Karlos Callens: Een bedrijf met heel wat afval van groenten mag dat afval nog altijd op het land uitstrooien. Binnenkort is dat niet meer mogelijk. Het

bedrijf moet het afval verwerken. Als dat kan via biometanisatie, dan zou dat goed zijn voor zowel de landbouwbedrijven als voor de groene energie.

De vraag is of Landbouw daarvoor bevoegd is of niet. Het is niet eenvoudig om daarop te antwoorden.

Minister-president Yves Leterme: Het hangt ervan af wie de investering doet.

De heer Karlos Callens: Die zou door verschillende bedrijven samen worden gedaan.

Minister-president Yves Leterme: Daarvoor is er op dit moment geen mogelijkheid.

De voorzitter: Ik stel voor dat de bijkomende vragen schriftelijk worden gesteld.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de productiekosten in de eiersector

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, de pluimveesector en de rentabiliteit ervan zijn een heel actueel thema. Het Nederlandse Landbouweconomisch Instituut, afgekort als LEI, maakte een internationale prijsvergelijking van de kostprijs per kilogram eieren van hennen in kooihuisvesting. Voor de Europese landen waaronder Nederland, Duitsland en Frankrijk werd een vergelijkbare kostprijs opgetekend. Spanje en Polen daarentegen produceren aan een iets lagere kostprijs. Ook werd er een vergelijking gemaakt met de kostprijs voor eieren in de VS en Brazilië. Het verschil in kostprijs werd in de studie geraamd op 4,5 tot 5 percent minder per kilogram eieren. Omwille van de afstand en de hoge invoerheffingen op tafeleieren, zal dit kostprijsverschil een bedreiging vormen voor onze markt van eierproducten.

De studie is gebaseerd op de productie van eieren in een kooihuisvestingsstelsel. De wens naar meer dierenwelzijn vanuit de maatschappij heeft deze systemen echter

op de achtergrond doen belanden. Momenteel is de Europese leghennensector, dus ook in Vlaanderen, volop bezig met de vervanging van de klassieke batterijkooien door meer diervriendelijke systemen. Voor alle duidelijkheid, dierenwelzijn is heel belangrijk, maar mijn bezorgdheid gaat ook uit naar de economische gevolgen. Al deze aanpassingen samen met het respecteren van de strengere normen op het vlak van de ammoniakemissies en de Europese zoönoserichtlijn, zullen ervoor zorgen dat de productiekost de komende jaren nog sterk zal toenemen. Ik stel mij dan ook vragen bij de toekomst en de concurrentiepositie van onze Vlaamse pluimveehouders op de wereldmarkt.

Mijnheer de minister-president, hebt u zicht op de extra kosten waarmee onze pluimveehouders worden geconfronteerd omwille van de wettelijke verplichtingen waaraan ze zich moeten houden? Zijn de gemiddelde kosten in België vergelijkbaar met die in de overige Europese landen of liggen onze kosten gemiddeld hoger? Wat is hiervan de oorzaak? Kunnen op federaal of Vlaams niveau bijstellingen gebeuren die deze hogere kostprijs wegwerken? Welke mogelijke maatregelen schuift u daarvoor naar voren? Heeft Europa deze vergelijkende analyse ooit gemaakt? Is men op Europees niveau bereid om dit verschil in kostprijs weg te werken en op deze manier oneerlijke concurrentie uit de wereld te helpen? Welke denkkaders kunnen hierbij worden gehanteerd?

De heer Jos De Meyer: Deze vraag sluit aan bij een vraag die ik op 12 april 2005 heb gesteld over deze materie. Ik wil deze vraag ook naar andere sectoren verruimen. We leggen in Vlaanderen heel wat verplichtingen op inzake dierenwelzijn en leefmilieu. Ook de wijze waarop we volksgezondheid invullen in vergelijking met buurlanden verschilt. In niet-Europese landen wordt veelal alleen het eindproduct gecontroleerd, terwijl dit bij ons elk stadium van het productieproces is. We krijgen daardoor een duurder product. Het is mogelijk één van de best gecontroleerde van de wereldmarkt, maar hoe wordt dit gecompenseerd voor de producent? We zien dat de consument niet steeds bereid is om daar de financiële consequenties van te dragen. Ik sluit me dan ook graag aan bij de meer dan terechte zorg van mevrouw Rombouts.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Wat het laatste element betreft, hebben we afgesproken dat we met betrekking tot de implementatie van Europese regelgeving, niet minder maar ook niet meer doen dan die regelgeving implementeren. Dat is belangrijk om geen scheefgetrokken concurrentievoorwaarden te creëren.

Ik wil ook verwijzen naar mijn uiteenzetting van daarnet op de vraag over het blokstaarten. Er zijn vragen naar een grotere opening van de Europese markten voor agrovoedingsproducten vanuit andere landen en werelddelen, wat niet altijd ontwikkelingslanden zijn. Het zou goed zijn dat de Europese Commissie een dezer weken nu eens die hefboom daadwerkelijk tot de finish gebruikt om te komen tot een wat ruimere verspreiding van de Europese eisen die worden gesteld en die behartigenswaardig zijn. Dat zou het dierenwelzijn en het leefmilieu ten goede komen en het zou de concurrentiepositie van onze bedrijven verbeteren of minstens vermijden dat die verder ondergraven wordt.

Ik kom tot de vragen van mevrouw Rombouts. Op dit ogenblik beschikken wij niet over exacte gegevens van de extra kosten te wijten aan de diverse wettelijke verplichtingen in de pluimveehouderij. Het spreekt wel voor zich dat de regelgeving inzake het dierenwelzijn, het leefmilieu, waarbij ik denk aan de ammoniakemissiearme stallen en de verstrengde normen in het kader van het MAP, en de voedselveiligheid bijkomende investeringen vergt van de pluimveesector.

De leghennenhouderij in Vlaanderen is qua bedrijfsvoering en kostenstructuur vergelijkbaar met die in Duitsland en Nederland. We kunnen ervan uitgaan dat met deze concurrerende landen en bedrijven de kostprijs vergelijkbaar is. Natuurlijk zijn onze kosten duidelijk hoger dan bijvoorbeeld in Oost-Europa of in Zuid-Europa. Dit is te wijten aan de hogere kosten voor mestafzet, arbeid en huisvesting van de dieren.

In Vlaanderen heeft mestafzet een kostprijs. In Spanje is dat een nuloperatie en in Polen, gelet op de vraag naar mest, levert een ton mest 2 euro winst op. Een studie van het LEI in Nederland bewijst dat.

De arbeidskost is bij ons uiteraard hoger dan bijvoorbeeld in Spanje of Polen, dat is voor alle sectoren zo. De investeringen in huisvesting volgens de wettelijke normen bedragen meer bij ons dan bijvoorbeeld in Spanje. De VLIF-reglementering voorziet in steun voor de meerkost verbonden aan de bouw of verbouwing van ammoniakemissiearme stallen en van diervriendelijke staltypes. In de aanpassing van de VLIF-reglementering is voorzien in een uitbreiding van steun voor investeringen met betrekking tot huisvesting in verrijkte kooien.

Wat betreft het kostprijselement dierenwelzijn wordt momenteel door de Europese Commissie de laatste hand gelegd aan een evaluatieverslag over de verschillende houderijssystemen voor legkippen, met inachtneming van de sociaal-economische gevolgen van de diverse systemen. De afspraak is dat in de loop van 2006 dit verslag aan de Europese Landbouwwraad wordt voorgelegd. Dat kan ook meegenomen worden in de besprekingen hier.

Ik heb gevraagd aan de landbouwadministratie om eenzelfde studie te laten uitvoeren specifiek voor de Vlaamse situatie. Ik verwacht de resultaten van dit onderzoek tegen oktober of november 2006.

Vergelijkende kostprijzen van consumptie-eieren tussen de verschillende EU-lidstaten zijn wel voorhanden. Er is een studie opgemaakt in opdracht van de Europese Commissie met het oog op het maken van het hierboven aangehaalde evaluatieverslag. In het eengemaakte Europa kan het geenszins de bedoeling zijn marktregulerend te gaan optreden in één of een beperkt aantal lidstaten. Het is in tegendeel de bedoeling een maximale harmonisatie te bewerkstelligen. Het verschil in kostprijs vanop Europees niveau compenseren door regelgeving of op een andere manier, is niet evident.

Voor de sporen die hierbij bewandeld kunnen worden, zie ik als enige mogelijkheid om vanuit PDPO-middelen mee in het VLIF in stimulansen te voorzien om op het vlak van de verbetering van het dierenwelzijn investeringen te doen. Ook op het vlak van ammoniakemissiearme stallen is in investeringssteun voorzien.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor het antwoord. Ik ben het volkomen met u eens dat we normen niet zomaar kunnen herbekijken en aanpassen. Het gaat er wel om dat de Europese Unie de kans moet grijpen om landen die erbij komen, zeker deze eisen op te leggen en zeker het debat daarover aan te gaan.

U hebt daarstraks aangehaald dat Europa zich misschien eens moet bezinnen over producten die niet van Europa komen maar wel op onze markt komen en hoe we daarin rechte lijnen kunnen trekken en dezelfde eisen kunnen stellen.

Als er dan toch een meerkost is door het doorvoeren van bepaalde regelgeving, moeten we er goed over blijven waken dat die meerkost op een of andere manier ook iets meer kan opbrengen, eventueel door ondersteuning ofwel door de opbrengst van het product in kwestie zelf. We moeten die meerkost goed in het oog houden en proberen systematisch te analyseren welke kosten een bepaalde regelgeving meebrengt en welke oplossing daarbij naar voren kan worden geschoven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
